

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/92/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117256728
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6117256728.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom Nám. Biely kríž 3, P. O. BOX 39, Bratislava, proti žalovanému Tatry mountain resorts, a. s., so sídlom Demänovská Dolina 72, Liptovský Mikuláš, IČO: 31 560 636, právne zastúpenému JUDr. Barborou Miškovou Kubošiovou, advokátkou so sídlom Košická 2624/32, Poprad, IČO: 42 085 977, o zaplatenie 19.425 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Ca/15/2017-275 z 13. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie (ďalej ako „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“), rozsudkom zo dňa 13. 11. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.425,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.425,- Eur od 15. 12. 2017 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok). O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške voči žalovanému, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť v lehote 3 dní odo dňa vydania uznesenia o výške trov (druhý výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 19.425,- Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 27 ods. 1, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79 ods. 1, 2 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorského zákona (ďalej len „Autorský zákon“, resp. „AZ“), § 451, § 458a, § 442a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a konštatoval dôvodnosť žaloby žalobcu ako aj jeho aktívnu vecnú legitimáciu v spore, pretože žalovaný používal predmety ochrany formou verejného prenosu a porušoval výhradné autorské práva tým, že bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom. Oprávnenie žalobcu mal preukázané oprávnením Ministerstva kultúry SR č. MK-1587/2016-332/10421 zo dňa 18. 08. 2016 ako aj predchádzajúcim oprávnením Ministerstva kultúry SR č. MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11. 05. 2010, v zmysle ktorých má žalobca postavenie organizácie kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym,

fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Konštatoval, že pri hromadnom používaní predmetov ochrany je nemožné alebo obtiažne zisťovať a kontrolovať ich používanie. Preto je založený systém kolektívnej správy inštitútom hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, cez ktoré štát zabezpečil realizáciu verejného záujmu a ochranu subjektívnych práv autorov a nositeľov práv. Z listinných dôkazov predložených žalobcom mal preukázané, že uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel za nositeľov práv zastupovaných ako aj tých, ktorí nie sú ním zastupovaní. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2186/2014, ktorý v bode 32. Rozhodnutia uviedol, že inštitút rozšírených licenčných zmlúv je dôležitým právnym nástrojom aj pre samotných používateľov, pričom pri individuálnom jednaní s individuálnymi nositeľmi by bolo neprimerane náročné dojednanie oprávnenia na masové použitie diel a notoricky známou skutočnosťou je, že súčasťou každého verejného prenosu za žalované obdobie boli a museli byť uvádzané diela, ktorých prehľad žalobca predložil, a ku ktorým vykonáva správu s náležitou starostlivosťou v rozsahu udeleného oprávnenia. Zároveň je oprávnený ako aj povinný nositeľov práv zastupovať, uzatvárať zmluvy za rovnakých podmienok a dohodnúť odmenu. Žalobca uzatvára so všetkými nositeľmi práv rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na jeho webovej stránke, pričom predložil aj zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy, s ktorými má recipročné zmluvy o zastupovaní. Požiadavka žalovaného na predloženie zoznamu všetkých autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom je v rozpore s princípom kolektívnej správy v kontexte úpravy uvedenej v AZ. Mal za to, že autorské právo je absolútnym právom zameraným na ochranu tvorivej duševnej činnosti každého autora a vzniká okamihom, kedy je možné ho vnímať zmyslami, ku každému dielu sa viažu práva autora a to výhradne osobnostné alebo majetkové, ktoré v sebe subsumuje právo autora na použitie ním vytvoreného diela alebo právo udeľovať súhlas na jeho použitie. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že autor nedisponuje majetkovými právami k ním vytvorenému dielu, a že by nimi disponovala tretia osoba ako napr. vysielateľ alebo producent. Žalobca v konaní preukázal aktívnu vecnú legitimáciu a na preukázanie svojho nároku predložil štatistiku vysielania základných slovenských staníc s uvedením zoznamov vysielaných diel na CD nosiči, pričom súčasťou každého diela sú nevyhnutne diela autorov, ktorých kolektívnu správu vykonáva. Žalovaný neuzatvoril zmluvu so žalobcom, bol opakovane upozorňovaný na nelegálne používanie predmetov ochrany, ktoré žalobca spravuje a prevádzkuje. Mal preukázané, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenia Grand Hotel Praha Tatranská Lomnica 4*, s počtom zvukovoobrazových zariadení 125, Hotel FIS Štrbské Pleso 3*, so 60 zvukovoobrazovými zariadeniami, Hotel FIS Štrbské Pleso bungalovy ubytovňa so 15 zvukovoobrazovými zariadeniami, Grand Hotel Starý Smokovce 4*, so 75 zvukovoobrazovými zariadeniami, Horský Hotel Srdiečko 3*, so 42 zvukovoobrazovými zariadeniami, Chalets Jasná De Luxe 4*, s 18 zvukovoobrazovými zariadeniami, Hotel Rotunda 4*, s 3 zvukovoobrazovými zariadeniami, Holiday Village Tatrallandia 4*, so 155 zvukovoobrazovými zariadeniami, Hotel tri Studničky 4*, s 37 zvukovoobrazovými zariadeniami a Hotel Grand Jasná 4*, so 151 zvukovoobrazovými zariadeniami (ďalej len „ubytovacie zariadenia“). Žalovaný verejne deklaruje na www. stránkach, že jednotlivé ubytovacie zariadenia sú všetky vybavené satelitnou TV, telefónom atď., čo sa obvykle vykladá tak, že zariadenia, ktoré sú tam umiestnené sú vybavené signálom, aby ich hostia mohli používať na určený účel. Pokiaľ verejne deklaruje vybavenie ubytovacích zariadení TV prijímačom nepreukázal, že by nebol vybavený signálom, ktorý by hostia mohli využívať. Zároveň by nepravdivosť uvedeného vyhlásenia znamenalo porušenie § 6 vyhlášky MH SR č. 277/2008 Z. z., § 8 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. a § 45 Obchodného zákonníka. Okresný súd poukázal aj na rozsudky Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. 12. 2006 č. k. C 306/2005, zo dňa 12. 03. 2012 č. k. C 162/2010 a uznesenie č. k. C 136/2009, podľa ktorých prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií SR, ktorý na svojej webovej stránke oznámil uzatvorenie kolektívnych licenčných zmlúv so spoločnosťami SOZA a Slovgram, čím potvrdil, že vykonáva verejný prenos realizovaný v ubytovacích zariadeniach. Ne získal však súhlas autorov a iných nositeľov práv zastupovaných žalobcom. Je technicky nemožné, aby pri televíznom vysielaní žalovaný používal iba diela autorov hudobných diel a výkonných umelcov zastrešovaných spoločnosťami, s ktorými uzavrel zmluvy a zároveň nepoužíval diela nositeľov práv zastúpených žalobcom. Zákon nevylučuje, aby niekoľko organizácií kolektívnej správy spravovalo práva k rovnakým predmetom ochrany, pričom rozdiel spočíva v spôsobe použitia predmetu ochrany alebo v zozname zastupovaných nositeľov práv. Za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016 žalovaný používal predmety ochrany formou verejného prenosu, čím porušoval výhradné autorské práva tým, že keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom, a preto vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca si uplatnil za prevádzku Grand Hotel Praha Tatranská Lomnica 4* sumu 3.687,50 Eur (29,50 Eur)

podľa sadzobníka za zvukovoobrazové zariadenie, Hotel FIS Štrbské Pleso 3* sumu 1.560,- Eur (26,- Eur), Hotel FIS Štrbské Pleso bungalovy ubytovňa 135,- Eur (9,- Eur), Grand Hotel Starý Smokovec 4* sumu 2.212,50 Eur (29,50 Eur), Horský Hotel Srdiečko 3* sumu 1.092,- Eur (26,- Eur), Chalets Jasná De Luxe 4* sumu 531,- Eur (29,50 Eur), Hotel Rotunda 4* sumu 88,50 Eur (29,50 Eur) Holiday Village Tatralandia 4* sumu 4.572,50 Eur (29,50 Eur), Hotel Tri Studničky 4* sumu 1.091,50 Eur a Hotel Grand Jasná 4* sumu 4.454,50 Eur (29,50 Eur), t. j. spolu sumu 19.425,- Eur. Bezdôvodné obohatenie v uplatnenej výške žalobcovi priznal, pričom vychádzal z pojmu zvyčajnej odmeny podľa § 442a ods. 2 OZ a § 458a OZ. Zároveň poukázal aj na dohody o urovnaní v počte 187 v roku 2016 uzatvorené medzi žalobcom s neoprávnenými užívateľmi vo výške licenčnej odmeny podľa jeho sadzobníka, pričom žalobca si uplatnil nárok iba vo výške zvyčajnej odmeny a vychádzal z počtu technických zariadení podľa údajov uvedených samotným žalovaným na jeho webovej stránke a zo sadzobníka. Aj Ústavný súd SR uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa sadzobníka odmien považoval z dôvodu akceptovania odmeny inými používateľmi za primeranú (rozhodnutie NS ČR č. k 30Cdo/1759/2011, č. k. 30Cdo/2715/2015). Poukázal na to, že predmetom konania nemohlo byť skúmanie primeranosti odmeny, ktorú si žalobca uplatnil podľa sadzobníka, ale len to, či žalovaný svojím konaním zasiahol do spravovaných práv. Bezdôvodné obohatenie nemá len uhradzovaciu funkciu, ale v tejto právnej úprave aj represívny sankčný prvok za porušenie určitej povinnosti. Zákonodarca mal na mysli nielen zabezpečenie rovnovážneho stavu v otázke práv a povinností autora a používateľa, ale aj sankcionovanie subjektu zasahujúceho do týchto práv. Pokiaľ žalovaný považoval výšku odmeny za neprimeranú, mal možnosť podať žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy, čo nebolo v konaní preukázané, pričom obvyklosť licenčnej odmeny sa posudzuje podľa toho za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval iným používateľom. Zároveň žalobcovi priznal aj zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ od 15. 12. 2017 do zaplatenia vzhľadom na jeho výzvy.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vychádzajúc zo zásady plneného úspechu žalobcu v spore mu priznal náhradu trov konania v plnej výške.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobcu zamietol alebo rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Namietal, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval patriace mu procesné práva, porušenie práva na spravodlivý proces, spočívajúce v porušení jeho práva na riadne odôvodnenie rozsudku. Prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok založil na nesprávnom právnom posúdení veci. Napadnutý rozsudok trpí vadami spočívajúcimi v nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení, a to pri posúdení nároku žalobcu ako dostatočne tvrdeného a preukázaného vo vzťahu k údajnej existencii verejného prenosu, predstavujúceho neoprávnené použitie tých predmetov ochrany, ktoré údajne spravuje žalobca. Rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, pretože súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou ohľadne posúdenia konania žalobcu v rozpore s dobrými mravmi a šikanóznym výkonom práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu, a to tak vo vzťahu k základu nároku ako aj jeho výšky. Prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne unesenia resp. neunesenia dôkazného bremena žalobcom. Žalobca svoje tvrdenie o verejnom prenose diel a o verejnom prenose diel autorov, ktorých zastupuje v tvrdenom rozsahu nepreukázal. Preukázanie toho, že skutočne k verejnému prenosu dochádzalo a tým k prenosu diel autorov, ktorých zastupuje žalobca, je pre učenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie jeho výšky rozhodujúce. Bolo výlučne povinnosťou žalobcu, aby preukázal, že k verejnému prenosu došlo, vo vzťahu ku ktorým dielam autorov sa tak stalo (o diela autorov, ktorý zastupuje). Nesprávny záver prvoinštančného súdu videl v tom, že by mal preukazovať, že sa bezdôvodne neobohatil. Bez preukázania, že skutočne použil určité dielo autora zastupovaného žalobcom a bez preukázania do majetkových práv, ktorých autorov mal zasiahnuť, žalobe nemalo byť vyhovené. Za nesprávne považoval aj konštatovanie okresného súdu, ktorý posúdil nárok žalobcu aj tým, že Zväz hotelov a reštaurácií, ktorého je aj on členom, na svojej internetovej stránke oznámil, že pre rok 2016 uzatvoril licenčné zmluvy s inými organizáciami kolektívnej správy (SOZA, SLOVGRAM). Licenčnou zmluvou udeľuje autor nadobúdateľovi licencie a súhlas na použitie diela vopred, avšak v žiadnom

prípade to nepreukazuje, že nadobúdateľ licencie dielo aj použil, resp. v akom rozsahu ho použil. Na druhej strane však musí ten kto si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia preukázať bez akýchkoľvek pochybností, že do jeho práva bolo skutočne zasiahnuté. Nesúhlasil s obvyklou odmenou ako základom pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia. Povinnosťou okresného súdu bolo ex offa skúmať aj súlad uplatneného práva s dobrými mravmi. Výkon práva žalobcu nemôže pri dodržaní princípov a zásad právneho štátu, právnej istoty ako aj rovnosti strán sporu požívať právnu ochranu. Tým, že súd prvej inštancie žalobe vyhovel, zaťažil svoje rozhodnutie vadou nesprávneho právneho posúdenia. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia videl v tom, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal jeho námietkou o neprimeranosti obvyklej odmeny, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Preto nemožno považovať odôvodnenie napadnutého rozsudku za presvedčivé a v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie bol povinný sa vyrovnáť s argumentmi strán sporu, ktoré mali vplyv na rozhodnutie vo veci a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia predstavuje nielen tzv. inú vadu konania, ale odňatie možnosti strany konania konať pred súdom. Poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako ja Ústavného súdu SR a ČR. Zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia považoval aj ohľadne odôvodnenia výroku o trovách konania, pretože mu nebolo zrejmé, prečo súd prvej inštancie vo výroku uvádza lehotu na plnenie týkajúcej sa náhrady trov konania, keďže o tejto má podľa príslušných ustanovení CSP rozhodovať až v uznesení o ich výške. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu má viaceré nezrovnalosti a chyby. Poukázal na bod 46. rozsudku, kde je uvedené, že „predmetom sporu medzi žalobcom a žalovaným bolo vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016 vo výške 780,- Eur“, pričom predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 19.425,- Eura v bode 52. rozsudku, sa uvádza, že: „dochádzalo k verejnému prenosu, čo potvrdzuje príkazná zmluva aj konanie za rok 2015“, pričom nie je zrejmé o akú príkaznú zmluvu by malo ísť. Či voči nemu bolo vedené súdne konanie za rok 2015 nebolo v konaní tvrdené, preto považoval za otáznosť ako okresný súd dospel k tomuto záveru.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie žalovaného považoval za nedôvodné. Dôvodnosť svojho nároku preukázal čo do dôvodu aj výšky. Uplatnil si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa AZ, pričom poukázal na § 164 ods. 1 a 5 AZ. Vzhľadom na platnú právnu úpravu, ako aj skutočnosť, že nedošlo k písomnému vylúčeniu kolektívnej správy majetkových práv ani zo strany nositeľov práv ako aj nositeľov práv nezastupovaných, má zákonnú povinnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, pretože nositelia práv si sami tieto nároky neuplatňujú. Žalovaný realizoval vo svojom zariadení verejný prenos technickými prostriedkami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, t. j. bez licencie, čím zasiahol neoprávnené do autorských práv. Výška bezdôvodného obohatenia sa odvíjala od licenčnej odmeny, ktorá bola v rozhodnom období zvyčajná, a ktorú by za získanie danej licencie žalovaný zaplatil. Žalovaný bol v konaní pasívny a neuvádzal žiadne konkrétne skutkové tvrdenia na svoju obranu, nenavrhol dôkazy spôsobilé spochybniť jeho tvrdenia. Poukázal na viaceré rozhodnutia súdov prvej inštancie, ale aj odvolacích súdov za rok 2015 a 2016, kde si uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného o nepreskúmateľnosti a nedostatočnom odôvodnení rozsudku. Žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie niektoré zjavné chyby v písaní a počítaní, pričom podľa jeho názoru išlo len o formálne pochybenia, ktoré nemali žiaden vplyv na správnosť rozhodnutia.

8. Žalovaný v replike zotrval v celom rozsahu na podanom odvolaní. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a v konaní nepreukázal, že k ním tvrdenému prenosu v rozsahu a spôsobom ako tvrdí žalobca, skutočne došlo. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za zmätočné, nepreskúmateľné aj z dôvodu chýb a väd.

9. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného považoval rozsudok prvoinštančného súdu za správny, spĺňajúci všetky atribúty riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Poukázal na 19 rozsudkov odvolacích súdov, ktorými boli vyhovujúce rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdené. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal mu náhradu trov konania.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je nielen dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2.

14. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 19.425,- Eur s príslušenstvom podľa AZ s poukazom najmä na § 19, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79, § 164 AZ a tiež § 458a a § 442a ods. 2 OZ, ku ktorému malo dôjsť tým, že žalovaný za obdobie roku 2016 používal predmety ochrany formou verejného prenosu bez súhlasu žalobcu, čím porušoval výhradné autorské práva.

15. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

16. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) AZ, sa nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. i) môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

17. Podľa § 458a OZ, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

18. Podľa § 442a ods. 2 OZ, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

19. Jedna z odvolacích námietok žalovaného bola, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa šikanózneho výkonu práva, resp. výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi a tiež s námietkou k žalobcom požadovanej výške bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklej odmeny, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, čo malo mať za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

20. Odvolací súd preskúmaním odvolaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a presvedčivé a súd prvej inštancie sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, pričom jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nie len s poukazom na zistené skutkové zistenia, ale aj na prijaté právne závery. Rovnako ani zrejmé chyby v písaní, nespôsobujú zmatečnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia, napriek tomu je rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmateľné a riadne odôvodnené.

21. Odvolací súd uvádza, že samotná judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (pozri Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. III. ÚS 209/04, zo dňa z 23. 06. 2004 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky

nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia".

22. Okresný súd svoje právne závery primerane vysvetlil, dal odpoveď na podstatné otázky a námietky strán sporu. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani aplikácia príslušných ustanovení zákonov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí prvoinštančného súdu nestotožňuje ešte neznamená, že prijaté závery sú nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vo veci samej vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, tak ako to v odvolaní namieťa žalovaný. Na jednej strane z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi na strane druhej.

23. Odvolací súd je toho názoru, že okresný súd žiadnym spôsobom nezasiahol do práv strán sporu na spravodlivý súdny proces, z ktorého pre procesnú stranu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa vyjadril aj Ústavný súd SR napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 119/03. Rozhodnutie súdu (až na výnimky stanovené zákonom - vid' napr. § 279 CSP) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami; jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Súd musí dať odpoveď len na tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami.

24. Rozhodnutie prvoinštančného nie je možné považovať za „neočakávané“, keďže toto nebolo založené na dôvodoch, ktoré by nebolo možné predpokladať. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a jeho rozhodnutie považuje za správne.

25. Rozsudok prvoinštančného súdu je riadne a dostatočne odôvodnený, nie je arbitrárny a nie je prejavom svojvôle súdu prvej inštancie.

26. Nová právna úprava AZ bola prijatá práve za účelom prebratia právne záväzných aktov Európskej únie. Ustanoveniami § 79 a § 80 AZ bol prijatý nový právny inštitút, tzv. rozšírená hromadná licenčná zmluva. Podľa tohto inštitútu organizácia kolektívnej správy udeľuje licencie jednak za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe a jednak za nositeľov práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe, a ktorí výslovne nevylúčili kolektívnu správu práv alebo vylúčenie kolektívnej správy písomne oznámili organizácii kolektívnej správy.

27. Žiaden z princípov práva EÚ, a to ani princíp prednosti práva EÚ nemôže mať za následok to, čo má za snahu dosiahnuť žalovaný, a to priznanie právnej ochrany osobe, ktorá dlhodobo a vedome porušuje práva autorov a tieto používa bez akéhokoľvek súhlasu alebo aspoň snahy takýto súhlas získať a zároveň mať za následok odopretie právnej ochrany autorov diel.

28. Kľúčovými okolnosťami vo veci bolo zistenie skutočností, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, či žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, a teda či je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos, a či žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia zodpovedá obvyklej odmene.

29. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku (bod 47. až 50. rozsudku) sa podrobne venoval otázke aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, kedy dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil preukázanie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, preto je teda zrejmé, akým spôsobom dospel k záveru, ktorý v rozhodnutí vyslovil.

30. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor autorov, ktorých majetkové práva spravuje žalobca na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18. 08. 2016, ako aj predchádzajúceho rozhodnutia Ministerstva kultúry SR č. MK-663/20101-70/6165 zo dňa 11. 05. 2010. Žalovaný v roku 2016 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca.

31. Pokiaľ žalovaný namietal, že nebolo riadne preukázané používanie predmetu ochrany, hodnoverným dôkazom a teda žalobca neunesol dôkazné bremeno, odvolací súd dodáva, že z predloženého spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzal z verejnej dostupných údajov z www.stránok žalovaného o tom, že v jeho ubytovacích zariadeniach sa v rozhodnom období nachádzali zvukovoobrazové zariadenia, ktoré poskytoval svojim klientom, a prostredníctvom ktorých dochádzalo k verejnému prenosu. V tejto súvislosti odvolací súd taktiež poukazuje na judikatúru súdov Európskeho spoločenstva, pričom Súdny dvor EÚ v rozsudku C-162/10 v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Rovnako v rozsudku vo veci C-306/2005 Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky uviedol, že „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. 05. 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 tejto smernice“. Samotné umiestnenie zvukovoobrazových zariadení (televíznych prijímačov) v izbách hotelových a ubytovacích zariadení prevádzkovaných žalovaným ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov v zariadení predstavuje nezávisle od používania techniky prenosu signálu, verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/2009 - ES z 22.05. 2011. Nakoľko žalovaný mal vo svojich zariadeniach umiestnené televízne prijímače vybavené príjmom (deklaruje to na svojich internetových stránkach), ktorý umožňuje príjem obrazovo zvukových diel autorov, dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu, pretože v zmysle uvedenej judikatúry je umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia so signálom považované za ďalší verejný prenos.

32. Žalovaný sa takýmto spôsobom bezdôvodne obohatil a je povinný obohatenie žalobcovi vydať. Rovnako nezostáva bez povšimnutia ani skutočnosť, že žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií SR, ktorý na svojej oficiálnej webovej stránke oznamoval uzavretie kolektívnych licenčných zmlúv podľa § 77 AZ s organizáciou kolektívnej správy SLOVGRAM, ktorá zastupovala výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovo-obrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov a s organizáciou SOZA, ktorá zastupovala autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam. Žalovaný v zmysle § 79 ods. 1 AZ nepreukázal, že ten ktorý nositeľ práv k dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, preto ak bolo v odbore použitia týchto predmetov ochrany udelené žalobcovi oprávnenie podľa § 148 ods. 1 AZ, bol ako používateľ povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany, t. j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie, t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 58 ods. 1 písm. i) AZ.

33. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že Asociácia hotelov a reštaurácií (predtým názov „Zväzu hotelov a reštaurácií SR“), ktorej členom je aj žalovaný uzatvorila so žalobcom za rok 2017 Dohodu o urovaní vo vzťahu k nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie roku 2017.

34. Odvolacie námietky žalovaného smerovali aj k výške odplaty za využívanie predmetov autorskej ochrany. Odvolací súd v tomto smere považuje za zvyčajnú odmenu takú, za akú boli v rozhodnom

období poskytované licencie iným používateľom. Táto odmena vychádzala zo sadzobníka autorských odmien, ktorého schválenie bolo vo výlučnej kompetencii žalobcu, a je limitovaná len ust. § 69 ods. 1 AZ. V roku 2016 uzatvorilo za licenčné odmeny podľa sadzobníka žalobcu 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 264 používateľov dohody o urovnaní, v roku 2017 uzatvorilo 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v roku 2018 uzatvorilo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy, čo ju robí v uvedených predmetoch autorskoprávnej ochrany v ekonomických podmienkach SR zvyčajnou odmenou.

35. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný nesúhlasil s výškou odmeny, mal možnosť sa podľa § 165 ods. 8 AZ obrátiť na príslušný súd so žalobou o určenie obsahu licenčnej zmluvy, čo neurobil.

36. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje, že v obdobných veciach už boli riešené spory, v ktorých odvolacie súdy dospeli k oprávnenosti nároku žalobcu, ide napr. o rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/131/2017, sp. zn. 16Co/168/2017, sp. zn. 12Co/339/2017, sp. zn. 14Co/74/2019, sp. zn. 14Co/74/2019, sp. zn. 15Co/13/2019, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/103/2017, sp. zn. 19Co/84/2018, sp. zn. 17Co/147/2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017, sp. zn. 4Cob/231/2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Cob/58/2017 sp. zn. 25Co/80/2017, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/217/2019, sp. zn. 2Co/101/2019.

37. Odvolací súd preskúmal aj odvolaním napadnutý výrok o trovách konania a dospel k záveru, že ani v tomto smere odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

38. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

39. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

40. Podľa § 232 ods. 1 a 3 CSP, vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútitel'nosti zákonnými prostriedkami. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

41. Z vyššie citovaného § 262 ods. 1 vyplýva, že o nároku na náhradu trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým konanie končí. K tomu, aby závislý výrok o trovách konania bol vykonateľným rozhodnutím, musí obsahovať nielen výrok, ktorým priznáva tej ktorej strane nárok na náhradu trov konania podľa miery jej úspechu resp. neúspechu v konaní podľa § 255 CSP, ale aj lehotu na plnenie. Rozhodnutie podľa § 262 ods. 2 vydané súdnym úradníkom je rozhodnutím len o výške trov konania, ktoré boli priznané tej ktorej strane, pričom rozhodnutím o výške vydaným súdnym úradníkom nemôže byť priznaný nárok ani uložená povinnosť strane plniť.

42. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, vrátane závislého výroku o trovách konania.

43. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).